

Kristálygömb gyémántból

[Látó, 2011. november]

Godan Ezokev 8-án született, éjfél tájban, a Mérleg jegyében, de az éjszakás nővér, a mérleg serpenyőin elmerengve megkészt a munkájával, és csak 9-én reggel vezette be az újszülöttet a regiszterbe. Godan ascendense a fejét vakarásza, de tehetetlen volt, mert a számokkal mégsem vehette fel a harcot. A tépelődésnek az lett az eredménye, hogy Godan egész életében a mérleg serpenyőin billegett, hol ebben, hol abban, és csak nagyon ritkán került egyensúlyba.

– Vereségként fogja fel, hogy az a nő nem szereti magát? – kérdezte a tenyérjós, és mindent tudóan mosolygott vénséges karosszékében.

Godan tenyerében matató ujjai forróak és szárazak voltak, egyáltalán az egész emberből valami megnevezhetetlen forráság áradt. Fiatal volt, és férfi. Godan eleinte idegenkedett az ötlettől, hogy elmenjen hozzá – de egy közeli ismerőse meggyőzte arról, hogy ez a fiú, éteri lényével képes megmutatni, milyen sors van a tenyerébe írva. A kérdés váratlanul érte, nem is amiatt, hogy nőt említ a jós, hiszen minden baj kútfője a szerelem, ezt mindenki tudja. De hogy a vereség szagát megérezte? – ehhez tényleg kell valami képesség, mormogta Godan, mert kifürkészhetetlennek gondolta magát.

A jós meg sem várta a választ, hanem tovább mosolygott, és folytatta Godan tenyerének kaparászását.

– Maga titkosnak, sőt kifürkészhetetlennek gondolja magát – ugye?

Godan most már tényleg meghökkent, és fel is háborodott

– Ha kifürkészhetetlennek gondolnám magam, nem jöttem volna ide – mormogta, de valamiért nem tudott a fiú szemébe nézni

Az Aram nevű jós egy pillanatra elengedte Godan kezét, és finom ujjait a csukló hajlatába csúsztatta, és egy egészen kicsit megszorította. Egészen kellemes volt, Godan testén valami kis villám kúszott át, még a feje búbján növő haját is megrázta. Teste megtelt árammal és vágyakozással. Megkívánta ezt a fiút anélkül, hogy arra gondolt volna, hogy ez itt egy férfi. Megrázta magát kicsit, hogy a hideg borzongás észhez térítse, és a fiú szemébe nézett, aki azonnal folytatta:

– Maga azért jött hozzám, mert nem tud tovább lépni. De maga tulajdonképpen soha nem lépett tovább, fel-felkapta egy hullám, és vitte. Csakhogy most megállt maga körül az idő, de még a levegő is. Semmi sem mozdítja, sem erre, sem arra.

Miközben ezeket mondta, Aram végig mosolygott, és tovább szorította Ezokev csuklóját, aki tágra nyitott szemmel hallgatta sorsa kinyilatkoztatását.

– Miféle nőről beszél? – tért észhez Godan

– Az nekem édesmindegy – felelte Aram, és a szabad kezével meggyújtott valami illatos cigarettafélét. Nekem mindegy, hogy milyen nő – nevetett Ezokev, és egy egészen kicsit ráfújta az aromás füstöt. Én csak érzem, hogy nő, ha férfi lett volna, aki magának így beakaszt, akkor nem így festene. Akkor ölni akarna, bosszút állni. Maga bosszúálló fajta – mondta nevetve.

Godan szabadkozni kezdett, hogy ő nem bosszúálló, és a nő, hát tulajdonképpen, tényleg egy nő, de jelentéktelen kis eset, nem is történt semmi, csak néhány levél, egy-két futó szeretkezés, kezek a melleken, Godan lába között, tehát, semmi különös.

Aram abbahagyta a mosolygást, és mélyen belenézett Ezokev szemébe:

– Amikor két test találkozik, mindig végbemegy valami csoda. A szexualitás csak egy mutatvány, a test nem a szemével néz. Soha nem a szemével néz. Ha két test képes erőszak nélkül egymással egyesülni, bármilyen röpké időre is, az önmagában csoda. A vágy ennek az esszenciája. A vágy nem a semmiből születik, következésképpen nem múlhat el nyomok nélkül. Maga most sóvárog – mondta Aram szomorúan, és továbbra sem mosolygott.

Godan szívében kalapálni kezdett valami billentyű, egész finoman, de kitaróan kalapált. Bámulta Aramot, és egy szót sem tudott kinyögni. Aztán újra erőt vett magán, és kirántotta a kezét Aram tenyeréből.

– A vágy tiszta kémia – mondta dühösen, és megpróbált felállni.

– Akkor miért nem egy kémikushoz ment? – mosolygott újra Aram, és szelíden visszanyomta Godant a székbe. Még nem fejeztem be – mondta, és hátradőlt. A karosszék egy egészen halkat nyikkant. Alig lehetett hallani.

– Szeretem magát – súgta Godan a nőnek.

A nő rá sem nézett, tovább fikszírozta a színpadot, és csendesen rágcsált egy csokoládédarabot. Godan hallotta, ahogyan a nyál feloldja a szájában és édes masszává alakítja. Átnyúlt a szék alatt, és megfogta a nő nyirkos ujjait. Szeretem magát – ismételte, mert attól félt, az előbb túl halkan mondta. Talán nem hallotta – mentegette magában a nőt, aki továbbra sem válaszolt. Szeretem, hallja? – súgta ingerülten.

A nőnek egészen kicsi mellei voltak. Godan jól látta, hogyan feszülnek meg a mellbimbók a blúz alatt. Próbálta jobban megszorítani a nyirkos ujjakat, de azok kicsúsztak a kezéből, mint valami apró halak.

– Úgy érte, szeretne engem – suttogta a nő, de rá sem nézett

– Szeretném – lihege Godan, az izgalomtól csak későn vette észre a csapdát, de már nem volt visszaút

– Jó – mondta a nő, és egy újabb csokoládédarabot halászott elő a táskájából.

Godan majd' szívinfartust kapott izgatottságában. Az előadás után a nő után osont, aki úgy úszott kifelé a tömegen, mint egy öntudatos sikló. Alig tudta vele tartani a lépést.

– Hazavihetem? – kérdezte, és megcsörgette a kezében az autókulcsot. Rögtön meg is bánta ezt az öntudatlan gesztust. – Olyan vagyok, mint egy ócska szállodatulajdonos – dohogta magában, de közben nem állta meg, hogy ne bámulja a nő fenekét. Pedig nem is riszált. Katonás léptekkel ment, miután kiúszott a tömegeből. A háta egyenes volt, cseppet sem hívogató. És mégis. Godan úgy érezte, nemsokára szétpukkan mint egy túltelített léggömb.

– Hova? – kérdezte a nő, de a szeme sem rebtent – pedig egy kis cinkos mosoly, a szempillák enyhe remegése sokat segített volna, egyáltalán, valamiféle apró bizonyíték arra, hogy ő is akarja... De semmi.

– Hát ahova kívánja – nyögte Godan kínjában, és egyre dühösebb lett, főleg azért, mert nem bírta megfékezni a testét. A test követelőzött. Nőt akart. Ezt a nőt. Megölelni. Itt és most.

– Akkor igyunk valamit – mondta a nő, Ezokev pedig úgy érezte, az egész téglagyár a fejére zúdult. A romok alól egy halk jót nyögött, és hagyta, hogy vezessék, mindegy már, hova.

A nő felélenkült. A járása lágyabb lett, ringatózott mint egy bárka. Belekarolt az elkeseredett Ezokevbe, és vitte. Godan iqvekezett

fégyelmezetten menni, pedig legszívesebben bevágta volna magát az autóba, és elhajtott volna jó messzire. Egy teraszra kalauzolta a nő, ahol nyilván belebotlottak a színészekbe, akik sminkesen koccintgattak a kudarca, mert az előadás nem úgy ment, ahogy azt elképzelték. Ennek ellenére vidámak voltak, és egy kicsit úgy viselkedtek, mintha még mindig a színpadi szerepüket alakítanák. Godan bánatosan a bárpulthoz vonult, és egy dupla konyakot kért.

– Mit keresek én itt? – töprengett, de épkezláb válasz nem jutott eszébe, azt sem tudta volna pontosan megfogalmazni, hogy mi a fene vonzza ebben a nőben. Szép is volt, és mégsem, azt pedig, hogy mi jár a fejében, nehéz lett volna kideríteni, mert tömondatokban beszélt. Időnként meghökkentően butának tűnt. Pontosabban műveletlennek. Mintha lyukak lennének a tudásában, amelyeket nem tud, vagy nem akar befoltozni. Igaz, a beszélőszövege olyan belső világról árulkodtak, amittől Godan mindig megborzongott. Árammal körülvett kert volt a nő. Ezokev mégis bele szeretett volna ugrani, még akkor is, ha áramütést kap ettől a mutatványtól. Utóbb, amikor az áramütés valóban bekövetkezett, mégis elégedetlen volt, és csalódott. Mert úgy remélte, magától nyílik neki a bűvös kert kapuja.

Megittak néhány konyakot. A nő szórakozottan játszott az öngyújtójával és időnként mélyen belenézett Godan szemébe. Mint aki keres valamit. Egy elveszett tárgyat, vagy egy olyant, amilyent még sohasem látott. Ezokev kitaróan borzongott, úgy érezte, minden egyes izomrostjára bogok képződnek, ha kinyújtózna, szét is pattannának. A nő ekkor egy hirtelen mozdulattal a lapockájára nyomta a mutatóujját, és ettől, mintha varázspálcával érintették volna, Godan izmain kibogozódtak a csomók, és a teste megtelt meleg elektromossággal.

– Menjünk – mondta a nő a kezét még mindig Godanon tartva, miközben a másikkal összepakolt, és fizetett is. Mindezt igen gyorsan tette, a mutatóujj mellé odasorakoztatta szépen a többit is, és tenyerével szelíden meglökte Ezokevet.

– Menjünk – mondta még egyszer, és rámosolygott.

– Hova? – hebegte Godan

– Oda – mondta a nő, és a szemközti hotelre mutatott.

Godan szíve hevesebben kalapált, menet közben kicsit beleszimatolt a nő hajába. A cigarettafüst mellől valami ismerős illat kúszott az orrába, egy növényé, amelynek így hirtelenjében nem jutott eszébe a neve.

– Csalán, súgta a nő, és bedugta a kezét Ezokev ingébe, egyenesen a szíve fölé. A szív pedig, mint egy engedelmes macska, dorombolni kezdett.

Godan nem tévedett a kertés hasonlatával. A nő combjának, az ágyékának, a melleinek, de a nyakának is növényillata volt, valami hegyi vadvirágé, ezt sem tudta eltalálni, megkérdezni pedig nem akarta. Elszédült, és nem vette észre, hogy megüti az áram.

Ezokevnek még életében nem volt ilyen furcsa kalandja. Mikor beértek a hotelszobába, a nő illatától bódultan úgy érezte, hatalmas erő költözött belé, ő maga is óriásira nőtt, és menten szétmarcangolja ezt a nőt. Letépte róla a ruhát, mohón itta a meztelen test melegét, és mindenféle aromáját, harapta és csókolta, mint egy eszeveszett, aztán didalmasan beléhatolt, belecsúszott mint egy tarisznyarak az elhagyott csigába, felvette az alakját és kitöltötte minden porcikájával. Ekkor azonban valami hideget érzett a bal vállán, a balon, mert az mindig kényesebb volt, és döbbenetn konstátálta, hogy az előbbi mutatványt csak álmodta. A nő ott feküdt mellette, összeszorított ököllel békésen aludt. Godan nem bírt magához térni a meglepetéstől. Csendben a nő ágyékára hajolt és beleszimatolt. Sehoh nem érzte a saját emanációit, csak a nő növényillata mindenütt.

– Esméletlen – mormogta Godan, és kihajolt az alvó város fölé. A párkányon, a hamuzóban egy félig elszívott cigaretta hevert. –

Szóval még egy fél cigit is elszívott – vakarászta meg a mellkasán a szórt Godan, és bánatában rágyújtott. Aztán jobb híjján becsúszott a nő mellé az ágyba, és elaludt. Álmodott valamit, de reggel nem emlékezett semmire.

A nő a fürdőszobából telefonált valakinek. Ujját a szájára tapasztotta, úgy mutatta Ezokevnek, hogy maradjon csendben.

– Miket szokott olvasni? – kérdezte ez a reggelinél. Érdeklődése őszinte volt, bár a társalgás is nehezen indult, lévén hogy a nő ragaszkodott a szokásaihoz. Azaz nem beszélt, csak nézegette Godant.

– Ó, mindenfélét, amire kedvet kapok – válaszolta a nő

– Csak úgy, rendszer nélkül? – kérdezte Ezokev, mert hihetetlennek tűnt neki, hogy valaki csak úgy összevissza olvas. A nő nem válaszolt semmit, ezért úgy érezte, magyarázattal tartozik.

– Tudja, én kiépíttem magamnak egy szisztémát – és ahhoz tartom magam. Mindig elolvasom az újdonságokat, és időnként újraolvasom a klasszikusokat – mondta kissé tanáros hangnemben.

A nő hátradőlt a széken, és megfogózott az ülőkében, majd kicsit előre dőlt, mint aki titkot készül elmondani.

– Nem szeretem a törvényeket – súgta. – Minél több törvénynek engedelmeskedünk, annál inkább rabokká válunk – mondta, és Godannak úgy tűnt, a hangja egyszerre gúnyos és kihívó is.

– Maga szóval anarchista – súgta vissza neki, és ő is megfogózott a szék ülőkéjében.

– Nem vagyok anarchista – rázta meg a fejét a nő, és csodálkozva nézegette Ezokev arcát.

– Maga mondta, hogy nem szereti a törvényeket.

– Persze, hogy nem szeretem őket. Ki szereti? – kacagott a nő teljes fogsorral.

– Van, aki szereti. És egyáltalán, ahhoz, hogy a társadalom működhessen, szükségesek a törvények – mondta Godan, de rögtön meg is bánta. Olyanra sikerült ez a mondat, mintha egy gimnáziumi osztályban tartana polgári nevelés órát.

A nő elengedte a széket, és a haját kezdte babrálni feletébb szórakozottan. Godan nem tudta eldönteni, hogy készül-e valamit válaszolni, vagy sem. A nő tovább húzogatta a hajtincseit, látszólag minden cél nélkül. Ő pedig újra megkívánta, pedig most semmi kívánatos nem volt benne, sőt, egyenesen idegesítő volt. Újra az az érzés kerítette hatalmába, mint az éjszaka. Bevágódni az autóba, és elmenekülni. De ugyanakkor megdelejezte valami láthatatlan energia, szinte odaragasztotta ehhez a maszatos szállodai székhez. Moccani sem bírt. A bordái alatt ébredezni kezdett a macska.

– A törvények, a törvények – mormolta a nő, mintha csak magának. – Én is a rabjuk vagyok, pontosan a társadalom törvényeinek.

Meg nem menekülhetek előlük, hacsak el nem vetek magamtól sok mindent, ami viszont kedves nekem. Tehát sem a törvényekkel, sem nélkülük nem jó az életem.

– Hogy érti ezt, hogy nem jó az életem? – nézett rá Godan döbbenetn.

– Csak úgy értem, hogy rab vagyok. A magam akaratából lettem azzá. De ez az én akaratom nem csak az enyém. Egy rend akarata, amelyet nem tudok megváltoztatni.

– Próbálta már? – kérdezte Godan, és újra megkapaszkodott a székben, mert látta, hogy a nő is azt teszi.

– Nem, tulajdonképpen nem próbáltam. Én csak összeegyeztetem azokat a dolgokat, amelyeket nem lehet összeegyeztetni.

– Tehát hazudik – vonta le a következtetést Ezokev.

– Hazudok? Lehet. Mondjon nekem egy dolgot, ami nem hazugság – vagy amiben nincs legalább egy kis adag átverés, vagy önámítás – suttogetta a nő bánatosan, és cigaretta után kotorászott a táskájában.

Ezokevnek semmi egyéb nem jutott eszébe a testi szerelmen kívül. Az talán tényleg őszinte. És nincs benne hazugság. Hogy is

mondta Ginsberg? A pázás őszinte vágyat, egyebet nem kínálhat? Vagy nem ő mondta? Mindegy már, dűnnyögte magában Godan, mert sehogy sem jutott eszébe, kitől származik ez a gondolat. Egyáltalán emellett a nő mellett, mintha lefagyna az agya, és csak egy kis körben mantrázna, igaz, néha bevillannak képek, hangok, néhány idézet, soha nem gondolt gondolat. Zavarta, hogy nem a megszokott módon rajzoltak benne a gondolatok. Olyan ez a nő, mint valami tudatmódosító szer – mormogta, és hirtelen az sem tudta eldönteni, mire vágyik jobban: egy őszinte hentergésre, egy jó spanglira, vagy mindekettőre. A nőben is valami háború dúlt – de nem szólt volna egy szót sem. Godan meglepően tapasztalta, hogy egy ideje már ő sem szónokol, csak magában mormog, azt is hangtalanul.

Időnként egymásra néztek. Ezokev gondolt valamit, és a nő kimondta a valami folytatását.

– Eszméletlen – dűnnyögte újra, és csak üldögélt a mellkasában doromboló macskával.

Már kezdett belejönni a némaságba, amikor a nő eltűnt valahova a telefonjával, majd csak az ajtóig jött vissza, onnan intette, hogy el kell menjen.

– Csak így? – kérdezte kétségbeesetten Godan, s melléből a cirmos vízbe fulladt.

– Csak így – mondta a nő, és mosolygott mint Teréz Anya. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy eltűnik balfenéken.

Ám Ezokev nem szokta meg, hogy csak úgy faképnél hagyják.

– Elvihetem valahová? – kérdezte elszoruló torokkal, mert előre megérezte a választ.

– Nem, köszönöm.

A nő közben, talán könyörületből, talán barátságából – Godan nem tudta eldönteni – visszajött egészen az asztalig, és kezét nyújtott neki. A szoknyájából az ismeretlen növény illata kúszott Ezokev felé, aki legszívesebben hangosan felzokogott volna, bár nem volt ez szokása. Ahhoz volt szokva, hogy érte sírjanak – bár nem tudta volna elmesélni egészen részletesen a könnyhullatás és szenvedés eme mechanikáját, mert soha sem nézett végi egy teljes ilyen jellegű műsorszámot. Az volt a szokása ugyanis, hogy a párkapcsolati viharfelhők megjelenésekor beült az autóba, és elhúzott. Hónapokra képes volt nyomtalanul eltűnni, és nem izgatta közben, hogy a szolgálatos szerető esetleg felvágja-e az ereit. Nem volt hajlandó senkiért felelősséget vállalni. Mindig sikerült valami helytálló mentséget találni a cselekedeteire. Most úgy érezte, porig alázták, bár nem tudta volna elmesélni, hogy mivel is. A nő férjnél van. Azt is megérezte, hogy nem szerelmes belé, inkább valami egyéb vonzalomnak engedett, amikor belement ebbe a közös játékba, melyet a felek megegyezése nélkül most abbahagyott. Godan úgy fogta fel a dolgot, hogy erőszakot tettek az érinthetetlen lelkén.

– Maga azt gondolja, hogy érinthetelen – folytatta Aram, miközben a karosszék halkan sírdogált alatta. Pedig ki érinthetetlen manapság, itt e Földön, ahol együtt él három vagy négy nemzedéknyi elme- és lélekháborodott ember? Senki sem az, és mindenki a maga kényszerképzetének a rabja. Még az Egyesült Államok elnöke is, Kínáról nem is beszélve.

Godan kész volt egy újabb felháborodásra, de visszafogta magát.

– Csak éppen az igazságról ne kezdjen papolni nekem – dűnnyögte.

Aram szélesen vigyorgott immár, és újra kaparászni kezdett Ezokev tenyerében. Kiegyenesítette az ujjait, és hosszan bámulta. Egy kékesfekete hajtincs a homlokába hullt, és Ezokevet újabb áramütés érte, a már ismert vágyakozással kísérve. Halkan nyögött egyet, és kicsit megrebbent. Aram ujjai szelídebben folytatták a tapogatózást. Fel sem nézett, úgy folytatta.

– Az igazság fogalmát a filozófusok csak azért találták ki, hogy lelket öntsenek az emberekbe. Hogy abban a hitben éljenek, van értelme az életüknek. Egyszersmind van amit hajszoljanak egy életen át.

– Úgy érti, az igazság csak egy fogalom? És gondolja, hogy mindenki holmi igazságot kerget egész életében? – meredt rá Godan döbbsen.

– Pontosan úgy. Miért, maga valami mást gondol erről? – kérdezte Aram, és hirtelen elengedte Ezokev tenyerét, ami úgy hullt az ölébe, mint egy döglött kanári.

– Ha létezik hazugság, igazságnak is lennie kell – erősködött Godan, bár a hajszolás témáját nem folytatta. Nem jutott eszébe olyan ellenvetés, amely helyt állna ebben a vitában. Ha ez egyáltalán az – dűnnyögte magában az angyali ábrázatú Aramra sandítva.

– Ez nem biztos – mosolygott Aram, és újra a cigarettái között kajtatott.

– Miért nem biztos? – kérdezte Godan döbbsen, egyszersmind dühösen is.

– Úgy, hogy egyáltalán nem biztos, hogy ez az ellentétpár így létezik. Egyáltalán léteznek e ellentétek, és ha igen, ki dönti el, melyek azok?

– Az évezredek tapasztalat – mormogta Ezokev és veszettül megkívánt egy cigarettát.

– Vagy az évezredek agyimosás – kacstintott rá Aram, és felé nyújtott egy gyanús színű szivart.

A szivarnak veszettül jó íze volt. Egy szippantással magáévá tehet az ember egy eukaliptuszerdőt, benne nőekkel természetesen, és még valami likőrfele is ott keringett Ezokev nyálkahártyájának hólyagjaiban. Aram egy ócska hegedűn szöszmötölt, Godan komolyan fontolóra vette az angolos lelépés es lehetőségét, mielőtt a tenyérjós nekifogna fűrészelni a hangszeren. Igaz, Aram ujjai csakis ilyen dolgokra termettek, hangszereket, embereket tapogatni. És szóra bírni – mérgelődött Godan. A tenyérjós pedig nagyon halkan a Monti csárdást húzta. Ezokev soha életében nem hallott még embert ilyen halkan hegedülni. Minden hang tiszta volt, mégsem a helyén, mintha elcsúszott volna minden, mint egy sírásra görbülő száj, amely képes átváltoztatni az ember arcát. Micsoda isteni színjáték lehet ez a sírás is – kitől tanult meg vajon az ember sírni? – tünődött Godan, mélységesen meglepődve saját magától. Ilyen földtől elrugaszkodott gondolatai csak a nő mellett születtek.

A nő hetedhét határon túl járt. Lógatta a lábát egy szikláról, és Ezokevre gondolt. Elég gyakran. A sziklát is sokszor meglátogatta, de egyszer sem cikázott át a fején a gondolat, hogy mi lenne, ha lezuhanna a mélybe, és összezúzná magát. Hogy mi jön, avagy mi van a halál után, az mostanában valahogy nem foglalkoztatta. Úgy látszik, ahogy az ember öregszik, egyre inkább ragaszkodni kezd az élethez – állapította meg enyhe rosszállással.

Mindennek eljön az ideje, mint a szalmakalapnak – hajtogatta a nevelőanyja annak idején. Ő azonban sehogy sem tudott bedőlni ennek a népi bölcsességnek. Inkább tűnt igazának az, hogy mindennek elmúlik az ideje, még hozzá széleseben. Azazhogy, milyen idő? Az idő ugyanolyan fogalom, mint az igazság? Az idő az ember létét lehetővé teszi, és el is lehetetleníti. Az embernek mostanában nincsen ideje semmire. Időt szakítok – mondjuk gyakran, de miből szakítjuk ezt az időt, és főleg mire? A nő szkeptikus volt a világ rendjét illetően, a népi bölcsességeket is fenntartásokkal kezelte, és híven szolgálta a fejében lakó istent, amikor ideje jutott rá.

A szigetet végeérhetetlen eső mosta, tulajdonképpen kimosta a tájból a színeket. Ami tegnap még aranybarna, sárga, rozsdavörös volt, az mára homogén agyagszínű lett. Szürke agyagé, pedig errefelé állítólag híre-hamva sincs az ilyennek. A nő még egyszer belenézett az útikönyvbe, de erről a szürkeségről egy sort sem talált. El is döntötte hirtelenjében, hogy írni fog egy sorozatnyi olyan útikönyvet, amit semmi esetre sem verőfényes, nyári képekkel illusztrál majd, és kihagyja belőle az ötcsillagos szállodákat, all inclusive – azaz mindent, ami erről szól. Köpködők lesznek ebben a könyvben, a fotográfiákat pedig szomorú hétköznapi délutánokon készíti majd, amikor a helybeli pap foltos reverendájában üldögél egy billegő padon, és egy világi könyvet olvas merengve. A

kocsmáros bánatosan gubbaszt a kopár falusi kocsmá bárputjánál, és hajában egy szebb idők emlékét idéző tincset babrál. Kaján kocsmárosné egyáltalán nem lesz, flörtlő csinibabák sem, esetleg egy elcsigázott kelet-európai író, aki ide menekült a hazáját sújtó globalizáció giccsesője elől. Hogy ebben a szürke esőben ihletre találjon, és kimossa magából a meghiusult szerelemek áporodott leveit.

A nőnek újra Godan jutott eszébe, hogy vajon képes lesz-e megrázni magát a férfi, mint egy vizes kutya, és továbbmenni az úton, melyről halvány sejtésünk sincs, hogy hová vezet, de már annak is örülni kell, hogy egyáltalán van út.

A nő persze azt is sejtette, hogy ez az élet-útja nevű dolog szintúgy gyanús. Hihetőbb lenne a koncentrikus körök fogalma. Hiszen körbe-körbe keringünk, és észrevesszük, vagy sem, mindig visszajutunk egy olyan pontba, ahol már jártunk. Az Ezokev-pontban én már jártam, merengett a nő, mintha csak azt mondta volna, hogy újra áthajózott a Korinthoszi-csatornán. Tulajdonképpen egy és ugyanaz. Csak az egyik utazás – a pont érintésével – a fizikai valóságban, a másik meg a lelkieken történt meg.

Ezokev egyszer meg is vádolta, hogy a reinkaráció híve, pedig ő csak gyermetenen csodálkozik a világ teremtőjén, aki létrehozta az időt is, majd szépen lepasszolta az embernek. Az Öszövétség szerint ez az embernek „ajándékba” kirótt idő nem volt mindig ilyen átkozottul rövid, és Isten, aki pedig akkoriban sem volt különösebben jóindulatú, humánus semmiképpen, de mégis, lehetőséget adott az újkezdésekre. Pontosabban az embernek akkoriban megadatott, hogy tanuljon a hibáiból. Az megint mellékes – vagy talán a legfontosabb? – tépelődött a nő – hogy az ember képtelennek bizonyult erre a feladatra. Azaz a hibáiból nem tanult, most sem tanul. A nő szerette Ezokevet, de ezt sehogyan sem tudta megértetni vele, mert Godan – magánakvaló és falánk típus lévén – mindent egyszerre akart belőle felfalni. Kénytelen volt apró varázslatokhoz folyamodni, mert az idő – ő megint, ez az átkozott – valahogy mindig kibabrált velük. A nő – hosszútávfitó lévén – lassúbb, szívósabb ritmusban pörgette fel magát. Mire ő készen állt volna arra, hogy magába fogadja Ezokevet mindenestől, arra az már sértődötten gubbasztott és vádló tekintettel bámulta a nőt, mint egy éhkoppon maradt kisgyerek.

– Nem vagyunk egymáshoz valók – higgye el nekem – képtelen vagyok a maga ritmusában lélegezni – mondta ki ő kapcsolatuk leghosszabb mondatát.

Godan majdnem sírva fakadt:

– Akkor lassítson le engem – fogta könyörgőre a dolgot, de tudta, hogy ilyesmit lehetetlen véghez vinni, és nem is lenne egy maradandó alkotás a „lelassult Godan”. Annyit azért ő is tudott – ő tudta a legjobban –, két össze nem illő ember semmiféle áldozat és nehézség árán nem tud teljesen egymáshoz idomulni. Ezokevnek a nagyszülei házassága villant be a fejébe. Hatvankét évet éltek együtt, de nem ugyanazt a szekeret húzták, és egy teljes „kapcsolatvédelmi-rendszert” építettek ki, annak érdekében, hogy bele ne bolonduljanak a mások által irigyelt házasságukba. Persze, érdemes megpróbálni. De Godan nem érezte a kellő erőt magában, a nő pedig egy másik defenzív vonal kiépítésére fecsérte az energiáját. Legalábbis Ezokevnek – aki, mint említettük, magánakvaló és falánk volt – úgy tűnt, az a helytelen építmény. Az igaz és a jó csakis ő lehetne. Megszokta, hogy imádják a nőt. Már gyermekkorában mondogatták az óvónők és a nagynénik, hogy alfa-hím lesz belőle. Talán az is volt, csakhogy a nő egyáltalán nem ájult ki, sem a Godan alfájától, sem az omegájától, és az erős hím sem hengerelte le. Egyáltalán, úgy tűnt, meg sem érintik ezek a fantaszikus tulajdonságok, minthogy alfa, meg a hím. Ezokev megőrült attól, hogy ebben a játszmában nem ő az örületbe kergető fél. Nem is tudta abbahagyni a játékot, mert nem akarta elfogadni, hogy vereséget szenvedett.

A nő eközben szenvedett, szenvedélyesen keresett, és szeretett. Szorosra zárt szemhéjai mögött vad filmek peregtek, látta Aramot, akit gyermekkorában bedobtak a fabudiba egy azerbajdzsáni hegyvidéki faluban. Egy töpörödött öregasszony húzta ki kinkeservesen, s alig tudta életre mosni a fulladozó gyermeket. A nő onnan tudta, hogy Aramak hívják, hogy az álom egyik élesre és közelire beállított képe a fiú kívánatos barna nyakában egy kis medalliont mutatott, amelyben ez a név állt. Aram – súgta a nő álmában, és a teste ívbe feszült. Az álom azonban nem állt meg, hiába nyomkodott képzeletbeli gombokat, a rémületes képek megállás nélkül pörögtek. Arcatlan, de büzlő goromba emberek egy ló farkához kötötték a meztelen kisfiút és hagyták, hogy lehorzsolja a testéről a bőrt. Csak akkor szánták meg, amikor már az eleven húsa is látszott. Álmában Aramot ugyanaz az öregasszony cipelte a hátán, végeérhetetlen, csúszós erdei tájakon, hidegben és esőben. A nő már sírt álmában az átértett fájdalomtól, és szomjúság gyötörte, halálos szomjúság. Fogalma sem volt, hogy ki Aram, mégis tisztán látta, egy ideje, mióta Ezokevvel hál, minden nap megjelent neki kékesfekete tincsu fejével a tenyérjős, és szomorúan mosolygott. – Hívogatsz, és én mennék – suttogta a nő, de nem tudom, hogy hol keresselek – s megszorította Godan ujjait. Mikor felébredt, Ezokev a könyökére támaszkodva feküdt, és elmerengve nézte őt.

– Maga tud törökül? – kérdezte az ébredező nőtől.

– Azt hiszem, nem – mosolygott a nő.

– Mégis tud. Álmában bocsánatot kért tőlem törökül, amiért sehol sem talál.

A nő Aram álombeli arcára gondolt, és elmosolyodott. Örült neki, hogy álombeli ismerőse túlélte a kínzásokat.

– Talán tényleg bocsánatot kell kérjek – mondta, és a kezét nyújtotta Ezokevnek.

– Ugyan miért? – kérdezte az előbbi szerelmi együttlét okozta kielégültséggel Godan.

– Mert most elmegyek, és soha többet nem jövök – mondta a nő, gyorsan felöltözött, majd álldogált egy kicsit a szoba közepén, mint egy vicces kismadár – Meg kell keressek valakit – mondta szabadkozva, és kiszaladt az ajtón.

Godanra újabb téglagyarak zuhantak. El sem tudta képzelni, hogy most mihez kezdjen, és hirtelen az sem jutott eszébe, hogy Ezelőtt, azaz a nő előtt, mivel foglalkozott. Mintha kitöröltek volna egy részt az életem sztorijából – mormogta, és magában máris szidta az isteni vágó két balkeztét, hogy a jobbik részt semmisítette meg, és itthagya neki ezt a mocskot. Hogyan csiszoljak hát magamból tökéletes gyémántot? – töprengett el Godan, majd meg is rémült, ez újfent nem az ő gondolata volt. Valakiket belémköltöztetett még ez a nő – sziszegte, és előkotorta a határidőnaplóját. Olyan nincs, hogy neki ne legyen a közeljövőben valami fontos találkozója. Az üzlet majd mindent megold – mormogta magában minden meggyőződés nélkül.

– Az üzlet mégsem old meg semmit – dűnnyögte csak úgy magának Godan.

Aram csodálkozva nézett az arcába. Eljött az az óra, amikor én kérdezősködöm – döntötte el magában, és akaratlanul is, újra mosolyogni kezdett.

– Maga üzletember?

– Ehem – mormogta kelletlenül Godan és ő is csodálkozva nézett Aram szemébe. A szempár szürke volt, földöntúli ragyogású. Szürke, zöldes izzással – hol a fenében láttam még ezeket a szemeket? – vizlatta lázasan Ezokev az emlékeit, de a memóriája ahogy sem akart engedelmeskedni.

– Azt gondoltam, valami művészféle – mondta Aram, és újra felvette a hegedűt.

Ezokev a gondolataiba mélyedt, egy régebben próbált gyakorlattal kísérletezett, képeket idézett fel, és remélte, egyszer csak bevilan az, amit keres. Aram közben játszani kezdett valami furcsa, ódon szagú dallamot, ami egyszerre volt harcias, bánatos és vidám.

– Szerettem volna művész lenni. Arról álmodoztam, hogy szobrász leszek. De a főiskolán kiderült, hogy szobrász soha, csak jó mesterember lehetek – súgta Ezokev, hogy ne zavarja meg hangjával a látszólag elmélyülten zenélő tenyérjóst.

– Miért? – súgta vissza ugyanazzal az intenzitással Aram.
– Miért is? – merengett Ezokev színpadiasan, mintha nem tudná a választ, de aztán lemondott a szereplésről, ez a fiú itt úgyis tudja, honnan fúj a szél, akkor meg minek köntörfalazzon.
– Mert semmi érzék nem volt bennem – tudja, készítettem néhány apró emberalakot – és erre az egyik tanárom, akit Európa a modern szobrászat egyik isteneként tisztel, azt mondta, ilyen apró hullákat még életében nem látott. Hát ez volt az a mondat, ami lerántotta a leplet arról a titokról, amit addig képtelen voltam megfejteni.
– Aha – bólogatott Aram, és letette a hegedűt, majd egy pillanatra újra eltűnt a homályba vesző másik szobában.
Godan üldögélt a vénséges karosszékekben, és valami soha nem tapasztalt nyugalom szállta meg. A levegőbe emelkedett karosszékestől, és derűsen levitált a tenyérjős apró műhelyében. Gyémánt helyett kristálygömb lettem – mantrázta egy hang a fejében, és Ezokev kissé rémülten észlelte, hogy a saját hangját hallja. A rémülettől lehuppant székestől – a levitáció ugyanis nem bírja ki az erősebb impulzusokat. Levitálni csak úgy lehet, ha ez embernek mindene egy adott ritmusban működik. Kristálygömb lennék? – merengett Godan, majd hirtelen felkapta a fejét. Aram egészen közel hajolt az arcához, hajának kifejezetten csalánillata volt, és forró tenyerét lassan Ezokev ingébe dugta, de csak egy röpké pillanatra. A macskának azonban ez elég volt ahhoz, hogy újra életre keljen és jólesően dorombolni kezdjen.
Ezokev ösztönösen kissé hátrább húzódott, de arra már Aram is normális testtartást vett fel. Kezében egy kocka alakú üveget tartott, benne valami folyadékkal – ami leginkább zöld mézre emlékeztette Ezokevet.
– Innan velem egy pohárral? – kérdezte Aram halkán, és szégyellősen elővett két apró fém poharat.
– Örömmel – súgta vissza Godan mellkasából a doromboló macska.
A tenyérjős villámgyorsan kitöltött két adagot az érdekes színű folyadékból, a poharat a tenyerén nyújtotta Ezokevnek, aki megszedült az ital illatától. Mintha apró villám csapott volna belé.
– Mi ez? – kérdezte elcsukló hangon Aramtól, és érezte, hogy az első kortytól sírni fog, mint egy gyermek.
– Mirtu – súgta Aram. Mirtusból készítik – tette hozzá és csendesen a tenyerébe fogta Godan összezárt öklét.
– Szóval a mirtusznak van ilyen illata – dűnnyögte Godan, és a szeméből forró cseppek kezdtek ömleni, lefelé, a kinyílt nyakú ing kivágásán, le egészen a köldökéig, talán még lejjebb is.
– Igen, ilyen illata van a mirtusznak – súgta újra Aram, és megszorította Ezokev csuklóját. Akar a barátom lenni? – kérdezte, és a szeméből zöldes izzással a nő mosolygott kifelé.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Márton Evelin

Látó Szépirodalmi Folyóirat